

PAMATUJTE,
ŽE JE TO JEN
HRA...

ČARAVÁ

STEPHANIE
GARBEROVÁ

Caraval

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Stephanie Garberová
Caraval – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

A large, stylized starburst or compass rose graphic in the background, with multiple points and a textured, speckled appearance. The word 'CARNAVAL' is written in a large, elegant, black serif font, with decorative flourishes extending from the letters, particularly the 'C' and 'V'.

CARNAVAL

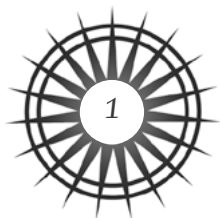
STEPHANIE
GARBEROVÁ

EGMONT
Publishing

*Mojí mámě a tátovi, kteří mě naučili tomu,
co znamená bezpodmínečná láska.*

A large, light gray decorative flourish or scrollwork element that frames the text. It consists of several elegant, flowing loops and curves, creating a symmetrical, floral-like shape around the central text.

OSTROV
TRISDA

Trvalo sedm let, než byl můj dopis konečně úspěšný.

Rok 50, elantinská dynastie

*Vážený pane mistře Caravalu,
mé jméno je Scarlett, ale tento dopis
píšu kvůli své sestře Telle. Tella bude
mít brzy narozeniny a moc ráda
by viděla vás a vaše úžasné herce
Caravalu. Její narozeniny jsou 37. den
Pěstovacího období a byly by to ty
nejúžasnější narozeniny, kdybyste
přijeli.*

*S nadějí,
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda*

Rok 51, elantinská dynastie

Vážený pane mistře Caravalu,

znovu vám píšu já – Scarlett. Přišel vám můj předchozí dopis? Letos moje sestra Tella říká, že je příliš stará na to, aby slavila narozeniny, ale já si myslím, že je jen zklamaná, že jste nepřijeli na náš ostrov Trisda. Toto Pěstovací období jí bude deset a mně jedenáct. Tella to nepřizná, ale stále by moc chtěla vidět vás a vaše skvělé herce Caravalu.

S nadějí,

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 52, elantinská dynastie

*Vážený mistře Legendo Caravalu,
omlouvám se, že jsem ve svých před-
chozích dopisech neuvedla správně
vaše jméno. Doufám, že to není důvod,
proč jste nepřijeli na Trisdu.*

*Narozeniny mé sestry nebyly jediným
důvodem, proč jsem chtěla, abyste sem
přivezl své úžasné herce Caravalu –
moc ráda bych je viděla i já sama.
Omlouvám se, že je můj dopis tak
krátký – můj otec se bude zlobit,
pokud zjistí, že vám píšu.*

S nadějí,

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 52, elantinská dynastie

*Vážený pane mistře Caravalu,
právě jsem slyšela, co se stalo, a ráda
bych vám vyjádřila upřímnou
soustrast. I když jste zatím
s Caravalem nepřijel na Trisdu
ani neodpověděl na žádný z mých
dopisů, vím, že nejste vrah. Velmi mě
zarmoutilo, když jsem se dozvěděla,
že teď nějaký čas nebudete cestovat.*

*Se srdečným pozdravem,
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda*

Rok 55, elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo,

*pamatujete si na mě, Scarlett,
z dobytého ostrova Trisda? Víím, že je
to už několik let, kdy jsem vám psala
naposled. Slyšela jsem, že jste vy a vaši
herci znovu začali vystupovat. Moje
sestra mi řekla, že nikdy nejezdíte na
stejně místo dvakrát, ale od té doby, co
jste tu byli před padesáti lety, se zde
hodně změnilo a já jsem přesvědčená,
že neexistuje nikdo, kdo by chtěl vaše
představení vidět víc než já.*

S nadějí, Scarlett

Rok 56, elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo,

slyšela jsem, že jste loni navštívili hlavní město Jižního impéria a změnili barvu oblohy. Je to pravda? Já a moje sestra jsme se zkoušely na vaše tamější představení dostat, ale nesmíme opouštět Trisdu. Občas si myslím, že se nikdy nedostanu mimo Dobyté ostrovy. Proto jsem tolik chtěla, abyste se svými herci přijel sem. Je asi zbytečné vás o to znovu žádat, ale stále doufám, že cestu na Trisdu zvážíte.

S nadějí,
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 57, elantinská dynastie

*Vážený mistře Legendo,
tohle je můj poslední dopis. Brzy
budu vdaná. Takže bude asi nejlepší,
když letos vy a vaši herci na Trisdu
nepřijedete.*

Scarlett Dragnová

Rok 57, elantinská dynastie

*Milá Scarlett Dragnová
z Dobytého ostrova Trisda,*

*blahopřeji ti k nadcházející svatbě. Bohužel
nemohu se svými herci přijet na Trisdu.*

*V letošním roce necestujeme. Naše další
představení je jen na pozvání, ale rád bych
poznal tebe i tvého snoubence, pokud by pro
vás bylo možné opustit ostrov a přijet.*

Přijmi prosím ode mě přiložený dárek.

Z pera mistra Legendy Caravalu

Barvy Scarlettiných pocitů byly ještě pestřejší než obvykle. Naléhavá červená hořících uhlíků. Nedočkává zelená nových výhonků trávy. Vzrušená žlutá třepetajících se ptačích křídel.

Konečně odepsal.

Znovu si dopis přečetla. A pak ještě jednou. A ještě jednou. Její oči sledovaly každý ostrý tah inkoustem, každou voskovou křivku stříbrného erbu mistra Caravallu – slunce a v něm hvězdy a uvnitř ní slzy. Vodoznakem se stejnou pečeti byly opatřeny i přiložené vstupenky.

Tohle nebyl žert.

„Donatello!“ Scarlett se vrhla dolů ze schodů do místnosti se sudy a začala hledat svou sestru. Okamžitě ucítila důvěrně známou vůni melasy a dubového dřeva, ale svého nezbedného sourozence nikde neviděla.

„Tello – kde jsi?“ Olejové lampy vrhaly jantarovou záři na lahve s rumem a několik čerstvě naplněných sudů. Vtom se ozvalo zasténání a pak Scarlett uslyšela, že opo-

dál někdo přerušovaně a ztěžka dýchá. Po své poslední bitvě s jejích otcem Tella pravděpodobně vypila více, než snesla, a teď podřimuje někde na podlaze. „Dona-“

Druhá polovina jména její sestry Scarlett uvízla překvapením v krku.

„Ha-hoj, Scar.“

Tella se na Scarlett zakřenila svými bílými zuby a napuchlými rty. Její medově blond lokny byly rozcuchané a šál ležel na zemi. Vedle ní stál mladý námořník s rukama obtočenýma kolem jejího pasu, což Scarlett přimělo se zajímavě zeptat: „Vyrušila jsem vás snad při něčem?“

„Při ničem, v čem bychom nemohli zase pokračovat.“ Námořník mluvil zpěvavým přízvukem Jižního impéria, který zněl mnohem uhlazeněji než ostrý tón Poledního impéria, na nějž byla Scarlett zvyklá.

Tella se zachichotala, ale měla alespoň tu slušnost, že se trochu začervenala. „Scar, Juliana znáš, že?“

„Rád tě vidím, Scarlett.“ Julian se nevyzpytatelně usmál, chladný a neodolatelný jako kousek stínu během Horkého období.

Scarlett věděla, že by bylo zdvořilé odpovědět něco jako „taky tě ráda vidím“. Nedokázala však myslet na nic jiného než na jeho ruce, které byly stále obtočeny kolem Telliny zvonkově modré sukně a pohrávaly si se stužkami na její turnýře, jako by Tella byla dárek, který chce nedočkavě rozbalit.

Julian se na ostrově Trisda objevil asi před měsícem. Když vyšel floutkovsky ze své lodi, vysoký a pohledný s kůží opálenou do zlatova, upoutal pozornost téměř

každé ženy. I Scarlett se po něm na vteřinu otočila, ale dobře věděla, že je lepší nedívat ani o chvíli déle.

„Tello, mohla bych s tebou na chvíli mluvit?“ Scarlett se podařilo zdvořile pokynout směrem k Julianovi, ale jakmile se propletly mezi sudy dostatečně daleko na to, aby je neslyšel, vyhrkla: „Co to děláš?“

„Scar, máš před svatbou – tak předpokládám, že si seš vědoma záležitostí, které se odehrávají mezi mužem a ženou.“ Tella laškovně dloubala sestru do ramene.

„Viš, co se stane, jestli tě přistihne otec.“

„Proto nemám v plánu nechat se nachytat.“

„Mluv prosím vážně,“ řekla Scarlett.

„Já mluvím vážně. Jestli nás otec nachytá, tak najdu nějaký způsob, jak to svést na tebe.“ Tella se trpce usmála. „Ale kvůli tomu jsi sem dolů asi nepřišla.“ Její oči sklouzly k dopisu, který Scarlett držela v ruce.

V matné záři lampy se zaleskly kovové okraje papíru. Třpytily se zlatým odleskem – barvou kouzel a přání a slibů věcí, které měly nastat. Stejným odleskem zářila i adresa na obálce.

Slečna Scarlett Dragnová

Na adresu zpovědnice

Trísda

Dobyté ostrovy Poledníkového impéria

Tella zaostříla na oslnivé písmo. Vždy měla ráda věci, které byly krásné – jako ten mladý muž, jenž na ni stále čekal za sudy. Když se Scarlett ztratila nějaká hezká věc, často ji pak našla v pokoji své mladší sestry.

Teď ale Tella nesáhla po obálce, aby se podívala, co obsahuje. Její ruce zůstaly podél těla, jako by s ní nechtěla mít nic společného. „To je další dopis od hraběte?“ Vyslovila jeho titul s opovržením, jako by mluvila o ďáblu.

Scarlett chtěla svého snoubence hájit, ale nemělo to význam – sestra už jí několikrát dala jasně najevo, co si o jejím zasnoubení myslí. Na jejím názoru nic nezměnilo ani to, že domluvené svatby byly napříč Poledníkovým impériem velmi v módě a že jí hrabě už několik měsíců posílal velmi hezké dopisy. Tella odmítala pochopit, jak se Scarlett může vdát za někoho, s kým se nikdy osobně nesetkala. Scarlett však svatba s mužem, kterého nikdy neviděla, dělala mnohem méně než myšlenka na to, že by zůstala na Trisdě.

„No,“ naléhala Tella, „řekneš mi tedy, co to je?“

„To není dopis od hraběte.“ Scarlett mluvila potichu, aby její slova neslyšel Tellin námořník. „Je od mistra Caravala.“

„On ti odepsal?“ Tella dopis vytrhla Scarlett z ruky. „Boží zuby!“

„Pssst!“ Scarlett ji postrčila k sudům. „Mohl by tě někdo slyšet.“

„To nemůžu mít radost?“ Tella vytáhla z obálky tři vstupenky, které byly k pozvánce přiloženy. Světlo lampy dopadlo na vodoznaky, jimiž byly opatřeny. Ty na krátkou chvíli stejně jako okraje dopisu zazářily zlatou barvou, jež se posléze změnila v nebezpečný, krvavě karmínový odstín.

„Vidíš to?“ Tella se zajíkla a nevěřicně si prohlížela shluky stříbrných písmen, která vířila a vytvářela slova: *Vstupenka pro jednu osobu: Donatella Dragnová z Dobytých ostrovů.*

Na druhé vstupence bylo uvedeno Scarlettino jméno.

Na třetí stálo jen *Vstupenka pro jednu osobu.* Na všech třech lístcích bylo vytištěno jméno ostrova, o kterém Scarlett dosud nikdy neslyšela: *Isla de los Sueños.*

Scarlett si uvědomila, že tato vstupenka bez jména je určena pro jejího snoubence a na okamžik si představila, jak romantické by bylo zažít s ním Caraval, až budou sezdáni.

„Jé, podívej, je tu ještě něco dalšího,“ vykřikla Tella, když na vstupenkách uviděla další text.

Pro jednorázový vstup na Caraval.

Hlavní brány se zavírají o půlnoci ve třináctý den Pěstovacího období v 57. roce elantinské dynastie. Pozdním příchodem nebude umožněno se hry zúčastnit a vyhrát letošní cenu jednoho přání.

„To je za tři dny,“ řekla Scarlett a jasné barvy jejích předchozích pocitů se změnily na obvyklé mdlé odstíny šedého zklamání. Mohla rovnou vědět, že to nemůže vyjít. Možná kdyby se Caraval konal za tři měsíce nebo alespoň za tři týdny – až bude vdaná. Otec jí tajil přesné datum svatby. Věděla ale, že to nebude za méně než tři dny. A odjet ještě předtím by bylo nemožné – a příliš nebezpečné.

„Podívej se na letošní cenu,“ řekla Tella. „Přání.“

„Já myslela, že na přání nevěříš.“

„A já zase, že budeš mít větší radost,“ odpověděla Tella. „Uvědomuješ si, že kdekdo by i zabíjel, aby tyhle vstupenky získal?“

„Copak jsi přehlédla tu část, kde se píše, že bychom musely odjet mimo náš ostrov?“ I když se Scarlett hrozně moc chtěla zúčastnit Caravalu, ještě více se potřebovala vdát. „Abychom to stihly za tři dny, musely bychom vyrazit hned zítra.“

„A proč myslíš, že jsem tak nadšená?“ Telle se rozsvítily oči. Když byla šťastná, svět se rozzářil a Scarlett se chtělo usmívat se s ní a říkat ano na všechno, po čem její sestra zatoužila. Věděla však příliš dobře, jak zrádné je doufat v něco tak iluzorního, jako je přání.

Scarlett se nenáviděla za to, že zkazí sestře radost, ale bylo pořád lepší, aby to udělala ona než někdo jiný, kdo by toho zničil ještě více. Ostrým hlasem tedy řekla: „Pila jsi snad tady dole rum? Zapomněla jsi, co otec udělal, když jsme se naposled pokusily opustit Trisdu?“

Tella sebou cukla. Na okamžik vypadala jako ta křehká dívka, kterou se tak moc snažila v sobě zapřít. Potom se ale její výraz stejně rychle změnil ze zlomeného v nezlomný. „To bylo před dvěma lety. Teď už jsme chytřejší.“

„Taky ale máme víc co ztratit,“ dodala Scarlett.

Pro Tellu bylo snazší nedbat na to, co se stalo, když se zkusily dostat se na Caraval. Scarlett jí nikdy neřekla celou pravdu o trestu od otce. Nechtěla, aby žila ve strachu, aby se neustále ohlížela přes rameno a aby věděla o věcech, které byly mnohem horší než otcovy standardní formy trestu.

„Neříkej mi, že nechceš jet proto, že se bojíš, že to naruší tvou svatbu.“ Tella pevněji stiskla vstupenky, které držela v ruce.

„Přestaň.“ Scarlett jí vstupenky vzala. „Zmačkáš je.“

„A ty se vyhýbáš mojí otázce. Jde ti o tu svatbu?“

„Samozřejmě, že ne. Jde mi o to, že dostat se z Trisdy už zítra prostě nezvládneme. Ani nevíme, kde to místo je. Nikdy jsem o Isla de los Sueños neslyšela, ale vím, že to není žádný z Dobytých ostrovů.“

„Já vím, kde to je.“ Julian vykročil zpoza několika sudů s rumem a pohlížel na ně s úsměvem, který napovídal, že rozhodně nemá v plánu omluvit se za to, že poslouchal cizí rozhovor.

„Tohle se tě netýká,“ zarazila ho Scarlett odmítavým gestem ruky.

Julian se na ni překvapeně podíval, jako by to bylo poprvé, kdy jej nějaká dívka odmítla. „Jen se vám snažím pomoci. O tom ostrovu jste nikdy neslyšely, protože není součástí Poledníkového impéria. Nespadá pod vládu žádného z pěti Impérií. Isla de los Sueños je *Legendův* soukromý ostrov. Je odsud vzdálený jen dva dny cesty, a jestli se tam chcete dostat, můžu vás propašovat na svou loď – za určitou cenu.“ Julian se významně podíval na třetí vstupenku. Měl světlehnědé oči lemované výraznými řasami, přímo stvořené k přesvědčování dívek, aby zvedly sukně a otevřely náruče.

Scarlett hlavou proletěla Tellina slova o lidech, kteří by pro vstupenky na Caraval zabíjeli. Julian měl sice okouzlující obličej, ale měl taky přízvuk Jižního impé-

ria, a každý věděl, že Jižní impérium bylo místo bez zákonů.

„Ne,“ řekla Scarlett. „Bylo by to příliš nebezpečné, kdyby nás chytli.“

„Všechno, co děláme, je nebezpečné. Průsvih bude i to, když nás tady dole někdo chytí s klukem,“ prohlásila Tella.

Julian se zatvářil uraženě, že o něm mluví jako o klukovi, ale než stihl protestovat, Tella pokračovala. „Nic, co děláme, není bezpečné. Ale tohle za riziko stojí. Ty jsi na to čekala celý život, přála sis to s každou padající hvězdou a u každé lodi, která dorazila do přístavu, jsi doufala, že jsou na palubě tajemní účinkující Caravalu. Chceš to ještě víc než já.“

Cokoliv jste slyšeli o Caravalu, se vůbec nedá srovnávat se skutečností. Caraval je více než jen hra nebo představení. Je to ta nejmagičtější záležitost na světě. Scarlett si vzpomněla na babiččina slova a prohlížela si vstupenky, které držela v ruce. Příběhy o Caravalu, které jako malá dívka zbožňovala, se nikdy nezdály tak skutečné jako právě v této chvíli. Scarlett vždy své nejsilnější emoce vnímala spojené s určitou barvou a teď se v ní na chvíli zažehlaa touha barvy zlatobýlu. Na krátký okamžik si představila, jaké by to bylo odjet na Legendův soukromý ostrov, účastnit se hry a vyhrát přání. Svoboda. Možnost volby. Zázraky. Magie.

Nádherná, absurdní fantazie.

A fantazií by to také mělo zůstat. Přání byla asi tak stejně reálná jako jednorožci. Když byla Scarlett mladší, věřila babiččiny příběhy o magickém Caravalu, ale teď už měla od pohádek větší odstup. Nikdy neviděla

žádný důkaz toho, že kouzla existují. Zdálo se jí mnohem pravděpodobnější, že vyprávění její babičky byly jen zveličené historky staré ženy.

Scarlett na jednu stranu stále toužila zažít velkolepost Caravalu, věděla však, jak pošetilé je věřit tomu, že by jí jeho magie mohla změnit život. Jediná osoba, která jí či její sestře mohla poskytnout nový život, byl její snoubenec – hrabě.

Když teď byli dál od světla lampy, písmo na vstupenkách zmizelo, takže opět vypadaly téměř obyčejně. „Tello, to prostě nemůžeme. Pokusit se opustit ostrov je příliš riskantní...“ Scarlett se zarazila, protože uslyšela zaskřípání schodů. Následoval dusot těžkých bot. Přinejmenším tři párů.

Scarlett se vyděšeně podívala na sestru.

Ta zaklela a rychlým gestem pokynula Julianovi, aby se ukryl.

„Kvůli mně se neschovávej.“ Guvernér Dragna sestoupil po schodech a pronikavý odér jeho silně naparfémovaného obleku narušil ostrou vůni místnosti.

Scarlett rychle strčila dopis do kapsy.

Za jejím otcem stáli tři strážci, kteří ho sledovali na každém kroku.

„My se, myslím, neznáme.“ Guvernér ignoroval své dcery a natáhl ruku v rukavici k Julianovi. Rukavice měly barvu švestek – odstín temných modřín a moci.

Alespoň však měl rukavice na ruku. Guvernér Dragna se rád oblékal do bezvadně padnoucího, na zakázku šitého černého dlouhého kabátu a pruhované purpurové

vesty. Bylo mu přes čtyřicet let, ale dával si pozor, aby neztloustl. V souladu s poslední módou měl blond vlasy svázané vzadu úhlednou černou mašlí a dával na odiv pěstěná obočí a tmavě blond bradku.

Julian byl vyšší, přesto se však na něj guvernér díval spatra. Scarlett viděla, jak otec hodnotí jeho záplatovaný hnědý kabát a volné kalhoty zastrčené do ošoupaných a ke kolenům sahajících bot.

Julian bez zaváhání nabídl guvernérovi svou ruku bez rukavice, což vypovídalo o jeho sebevědomí.

„Rád vás poznávám, pane. Julian Marrero.“

„Guvernér Marcello Dragna.“ Oba muži si rukama potřásli. Pak se Julian pokusil ze stisku vymanit, ale guvernér jej i nadále pevně držel. „Juliane, ty jistě nejsi z tohoto ostrova, že?“

Tentokrát Julian zaváhal. „Ne, pane, jsem námořník. První důstojník na *El Beso Dorado*.“

„Takže kolem jen proplouváš.“ Guvernér se usmál. „Námořníky tu máme rádi. Pomáhají naší ekonomice. Jsou ochotni platit vysoké částky za místo v přístavišti a během času, kdy tu pobývají, utratí další peníze. Teď mi pověz, co říkáš na můj rum.“ Guvernér mávl volnou rukou směrem k sudům. „Předpokládám, že to je to, co jsi tady dole ochutnával?“

Když Julian hned neodpověděl, guvernér na něj přitlačil: „Tobě nechutnal?“

„Ne, pane. Chci říct, ano, pane,“ opravil se Julian. „Vše, co jsem ochutnal, je výtečné.“

„Včetně mých dcer?“

Scarlett znervózňela.

„Z tvého dechu je cítit, že jsi žádný rum nepopíjel,“ pokračoval guvernér Dragna. „A já vím, že jste tu nehráli karty ani se nemodlili. Tak mi řekni, kterou z mých dcer jsi ochutnával?“

„To ne, pane. Mýlíte se.“ Julian odmítavě kroutil hlavou a jeho oči se rozšiřovaly, jako by nikdy nedokázal udělat něco tak hanebného.

„Byla to Scarlett,“ vložila se do toho Tella. „Přišla jsem sem dolů a přistihla je při tom.“

Ně. Scarlett proklínala svou pošetilou sestru. „Otče, Tella lže. Byla to ona, ne já. To já jsem je tu překvapila.“

Tellin obličej zrudl.

„Scarlett, nelži. Ještě to tím zhoršíš.“

„Já nelžu! Otče, byla to Tella. Myslíte, že bych udělala něco takového, pár týdnů před svatbou?“

„Otče, neposlouchejte ji,“ přerušila ji Tella. „Slyšela jsem ji šeptat, že jí to pomůže být z té svatby míň nervózní.“

„To je další lež...“

„Tak dost!“ Guvernér se otočil na Juliana, jehož opálená ruka byla stále uvězněna v jeho naparfémovaných švestkových rukavicích. „Mé dcery mají odporný zvyk být nečestné, ale ty budeš jistě rozumnější. Teď mi řekni, mladý muži, s kterou z mých dcer jsi tady dole byl?“

„Myslím, že tu došlo k nějakému omylu...“

„Já se nikdy nemýlím,“ přerušil ho guvernér. „Dám ti poslední šanci říct mi pravdu, nebo...“ Všichni guvernérovi strážci udělali jeden krok dopředu.

Julianovy oči bezradně vyhledaly Tellu.

Tella prudce potřásla hlavou a bezhlasně rty naznačila: *Scarlett*.

Scarlett se pokusila upoutat Julianovu pozornost a říct mu, že dělá chybu, ale viděla mu na tváři rozhodnutí ještě předtím, než odpověděl: „Byla to *Scarlett*.“

Lehkomyslný kluk. Bezpochyby věřil, že Telle prokazuje laskavost, ale ve skutečnosti tomu bylo právě naopak.

Guvernér přestal svírat Julianovu ruku a sundal si navoněné švestkové rukavice. „Varoval jsem tě,“ prohodil směrem ke *Scarlett*. „Víš, co se stane, když neposlechněš.“

„Otče, prosím, byl to jen velmi letmý polibek.“ *Scarlett* se pokusila stoupnout si před Tellu, ale jeden ze strážců ji strhl zpět k sudům a surově jí zkroutil lokty za záda, když se snažila sestru chránit. Protože to nebyla *Scarlett*, kdo měl být za ten prohřešek potrestán. Pokaždé, když jedna z nich neuposlechla, nějakým strašným způsobem potrestal tu druhou.

Na pravé ruce nosil guvernér dva velké prsteny – čtvercový ametyst a fialový diamant s ostrým hrotem. Teď si oba prsteny otočil kolem prstů, napřáhl se a udeřil Tellu do obličeje.

„Ne! To já jsem se provinila!“ vykřikla *Scarlett* – i když věděla, že to je chyba.

Její otec uhodil Tellu ještě jednou. „Za lhaní,“ řekl. Druhý úder byl ještě tvrdší než ten první. Tella se skácela k zemi a z tváře jí stékaly pramínky krve.

Guvernér Dragna spokojeně poodstoupil a utřel si z ruky krev do vesty jednoho ze strážců. Poté se otočil

ke Scarlett. Zdál se najednou vyšší než předtím, kdežto Scarlett připadalo, jako by se sama scvrkla. Otec nemohl udělat nic, co by ji bolelo víc než vidět, jak trestá její sestru. „Doufám, že to je naposledy, cos mě zklamala.“

„Omlouvám se, otče. Udělala jsem hloupou chybu.“ Byla to ta nejpravdivější věc, kterou za celé dopoledne řekla. Nebyla to sice ona, koho Julian *ochutnal*, ale znovu se jí nepodařilo Tellu ochránit.

„Už se to nebude opakovat.“

„Doufám, že to myslíš vážně.“ Guvernér si znovu nasadil rukavice, sáhl do kabátu a vytáhl z něj dopis. „Nejspíš bych ti ho neměl dávat, ale možná ti připomene, co všechno bys mohla ztratit. Tvá svatba bude ode dneška za deset dní, na konci příštího týdne, dvacátého. Jestli se jí cokoliv postaví do cesty, poteče krev nejen z obličeje tvé sestry.“

Scarlett stále cítila otcův parfém. Byla to vůně podobná barvě jeho rukavic – anýzu a levandule a něčeho podobného shnilým švestkám. Zůstala ve vzduchu ještě dlouho poté, co otec odešel, a Scarlett si sedla k Telle a čekala, až služebná přinese čisté obvazy a lékárníčku.

„Měla jsi mě nechat říct pravdu,“ řekla jí. „Mě by neudeřil tak silně, když mám mít za deset dní svatbu.“

„Možná by tě neuhodil do obličeje, ale udělal by něco jiného a stejně tak strašného – třeba by ti zlomil prst a ty bys nemohla dokončit svou svatební deku.“ Tella zavřela oči a opřela se o sud rumu. Její tvář teď měla téměř stejnou barvu jako otcovy zatracené rukavice. „A já jsem ta, která si tu ránu zasloužila, ne ty.“

„Tohle si nezaslouží nikdo,“ řekl Julian. Bylo to poprvé, co po odchodu jejich otce promluvil.

„Já...“

„Nic neříkej,“ přerušila ho Scarlett. „Tvoje omluva její rány nezahojí.“

„Nechtěl jsem se omlouvat.“ Julian se na okamžik odmlčel, jako by vážil další slova. „Jen měním svou nabídku, že vás obě odvezu z ostrova. Pokud se rozhodnete, že chcete pryč, udělám to zadarmo. Moje loď odplouvá z přístavu zítra za rozbřesku. Vyhledejte mě, pokud si to rozmyslíte.“ Julian pohlédl střídavě na obě dívky, pak vyběhl po schodech a zmizel.

„Ne,“ řekla Scarlett, která věděla, co chce Tella říct ještě předtím, než to vyslovila. „Pokud bychom zmizely, po návratu by vše bylo ještě horší.“

„Nemám v plánu se vracet.“ Tella otevřela oči. Byly zalité slzami, ale zároveň plné odhodlání.

Scarlett šlo často na nervy, jak impulzivní její sestra je, ale zároveň věděla, že jakmile se pro nějaký plán rozhodne, nic ji nepřiměje to změnit. Scarlett došlo, že Tella měla jasno už před tím, než přišel dopis od mistra Legendy. Proto trávila čas s Julianem. Z toho, jak málo pozornosti věnovala jeho odchodu, bylo jasné, že jí na něm nezáleželo. Jen potřebovala námořníka, který ji odveze z Trisdy. A teď jí k tomu Scarlett dala důvod.

„Scar, měla bys odplout se mnou,“ řekla Tella. „Já vím, že si myslíš, že tě svatba ochrání, ale co když je ten hrabě stejný jako otec – nebo ještě horší?“

„Určitě není,“ byla si jistá Scarlett. „Věděla bys to, kdyby sis přečetla jeho dopisy. Je to dokonalý gentleman a slíbil, že se postará o nás obě.“

„Ale sestřičko,“ usmála se Tella hořce jako ten, kdo se chystá říct něco, co nechce. „Pokud je to takový *gentleman*, tak proč je takový tajnůstkář? Proč neznáš jeho jméno?“

„To není jeho chyba. Udržet jeho identitu v tajnosti je jen další z otcových pokusů, jak nás mít pod kontrolou.“
Dokazoval to i dopis, který Scarlett držela v ruce.

„Podívej se sama,“ řekla a podala ho sestře.

1. den Pěstovacího období
Rok 57, elantinská dynastie

Má nejdražší Scarlett,

toto je můj poslední dopis. Brzy budu na palubě lodi směřovat k Dobytým ostrovům. Tvůj otec chtěl datum svatby ponechat jako tajemství, ale požádal jsem ho, aby ti předal tento list. Myslím, že to, že poprvé uvidíme jeden druhého, bude dostatečným překvapením – i když podle všeho, co jsem o tobě slyšel, očekávám, že pro mě to bude překvapení velmi příjemné.

Zatímco ti píši, služebné již připravují hostinský pokoj pro tvou mladší sestru. Myslím, že obě dvě budete ve Valendě velmi šťastné.

Zbytek stránky chyběl. Scházel nejen zbytek slov Scarlettina snoubence, ale její otec ve své laskavosti odstranil i jakékoliv stopy po voskové pečeti, která mohla Scarlett napovědět, za koho se vdává.

Další z jeho zvrácených her.

Někdy měla Scarlett pocit, že celá Trisda je pod kopulí, obrovskou klenbou ze skla, kde jsou všichni uvězněni, a její otec na ně shlíží a někdy přemísťuje – či odstraňuje – ty, kdo nejsou na správných místech. Její svět byla obrovská desková hra a otec věřil, že svatba, kterou pro ni chystal, bude jeho předposlední tah, díky němuž bude mít na dosah vše, co chce.

Guvernér Dragna získal z prodeje rumu a dalších obchodů na černém trhu větší bohatství než většina vedoucích činitelů na ostrově. Přesto se mu nedostávalo takové moci a úcty, jakou by si přál, protože Trisda byla jedním z Dobytých ostrovů. Bez ohledu na majetek, který se mu podařilo nashromáždit, jej regenti a šlechtici ze zbytku Poledníkového impéria přehlíželi.

Nic na tom nezměnilo ani to, že ostrov Trisda byl spolu s dalšími čtyřmi Dobytými ostrovy součástí Poledníkového impéria už více než šedesát let. Jejich obyvatelé byli stále považováni za neotesané a nevzdělané barbary, kterými byli, když si je Impérium podmanilo. Guvernér Dragna však věřil, že Scarlettina svatba vše změní a spojí jej s urozenou rodinou, čímž konečně získá respekt – a samozřejmě i větší moc.

„Tohle nic nedokazuje,“ řekla Tella.

„Dokazuje to, že je vlídný a ohleduplný a...“

„V dopise ze sebe gentlemana dokáže udělat každý. Ale víš, že jen podlý člověk by uzavřel obchod s naším otcem.“

„Přestaň říkat takové věci.“ Scarlett vytrhla dopis Telle z ruky. Její sestra se mýlila. I písmo, kterým hrabě dopisy psal, dokazovalo ohleduplnost, uspořádané oblé tvary a měkké linky. Kdyby byl hrabě necitelný, nenapsal by jí tolik dopisů, jimiž zmírňoval její obavy, a nesliboval by, že do Valendy – hlavního města Elantinského impéria, které bylo mimo dosah jejího otce – vezmou i Tellu.

Scarlett ve skrytu duše věděla, že hrabě možná nebude ve všem takový, jak doufala, ale život s ním bude určitě lepší než život s jejím otcem. Navíc nemohla riskovat neuposlechnutí – obzvlášť když jí v hlavě stále znělo jeho strašné varování: *„Jestli se jí cokoliv postaví do cesty, poteče krev nejen z obličeje tvé sestry.“*

Scarlett nechtěla dát svatbu v sázku kvůli pouhé šanci vyhrát přání v Carvalu.

„Když se pokusíme odjet, otec nás bude pronásledovat až na kraj světa.“

„Tak se alespoň dostaneme na konec světa,“ odpověděla Tella. „Raději bych umřela tam, než žila tady nebo uvězněná v domě tvého hraběte.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ napomenula ji Scarlett. Nesnášela, když Tella trousila tak lehkomyšlná prohlášení. Někdy se obávala, že si její sestra přeje zemřít. Slova *raději bych umřela* pronášela nebezpečně často. Také se jí zdálo, že si Tella neuvědomuje, jak nebezpečný může svět být. Kromě vyprávění o Carvalu si Scarlett také

pamatovala babiččiny historky o tom, co se stávalo mladým ženám, které neměly rodiny, jež by je chránily. Dívkám, které se o sebe chtěly postarat samy, myslely si, že přijímají slušné zaměstnání, ale místo toho byly prodány do nevěstinců či manufaktur s žalostnými podmínkami.

„Ty se pořád jen bojíš.“ Tella se zvedla ze země a postavila se na vratké nohy.

„Co to děláš?“

„Nebudu tu čekat na nějakou služebnou. Nechci, aby někdo hodinu vyváděl kvůli mému obličejí a pak mě nutil, abych celý den proležela v posteli.“ Popadla svůj šál a omotala si jej kolem hlavy jako šátek tak, aby modřiny zakrýval. „Pokud chci zítra odjet na Julianově lodi, musím zařídit dost věcí – jako třeba poslat mu zprávu, kde se ráno sejdem.“

„Počkej! Vždyť nevíš, co děláš!“ Scarlett za ní uháněla, ale Tella vyběhla po schodech a vystřelila ze dveří dříve, než ji dokázala dostihnout.

Vzduch venku byl hustý jako polévka a otevřené nádvoří naplňoval vlhký, slaný a pronikavý odér. Někdo musel před chvílí přinést do kuchyní čerstvý úlovek ryb. Jejich ostrý pach byl cítit všude, kudy Scarlett pronásledovala sestru pod omšelými bílými oblouky a chodbami obloženými dlaždicemi.

Otec měl neustále pocit, že jeho panství není dostatečně rozlehlé. Nacházelo se na okraji města a patřilo k němu velké množství půdy, takže mohl přistavovat stále více pokojů pro hosty. Více nádvoří. Více tajných chodeb, kterými se pašovaly lahve ilegálního alkoholu a kdoví čeho

dalšího. Obě dívky měly do mnohých z těchto nových chodeb zakázán přístup. A kdyby je otec viděl se tu takhle prohánět, bez váhání by jim nechal zbičovat chodidla. Ale poraněné paty a prsty by nebyly ničím proti tomu, co by udělal, kdyby zjistil, že se Tella snaží opustit Trisdu.

Ranní mlha se dosud nevypařila. Scarlett několikrát ztratila sestru z dohledu, když zamířila do chodeb, kde bylo mlhy nejvíce. Na okamžik se bála, že jí zmizela úplně. Pak však zahlédla cíp modrých šatů, které mířily po schodech k nejvyššímu bodu panství – zpovědnici. Vysoké věži postavené z bílých kamenů, která se ve slunci třpytila tak, že ji vidělo celé město. Guvernér Dragna chtěl, aby si lidé mysleli, že je zbožný muž, i když ve skutečnosti by se ke svým špinavým skutkům nikdy nikomu cizímu nepřiznal. To ze zpovědnice činilo jedno z mála míst na ostrově, kam sotva kdy zašel – ideální pro posílání tajné pošty.

Scarlett zrychlila a během chvíle konečně Tellu doběhla na půlměsíčovém nádvoří těsně před ozdobnými dřevěnými dveřmi zpovědnice.

„Stůj,“ zakřičela. „Jestli tomu námořníkovi napíšeš, tak všechno řeknu otcí!“

Postava okamžitě zůstala nehybně stát. Pak však strnula i Scarlett – mlha se rozplynula a dívka před ní se otočila. Malé nádvoří zalilo ostré sluneční světlo a ozářilo mladou novicku oblečenou v modrém. Měla hlavu zakrytou šátkem, takže se Telle podobala.

Scarlett musela uznat, že její mazaná sestra byla v únicích velmi dobrá. Setřela si ze šíje kapičky potu a předsta-

vila si, jak Tella někde zcela jinde shromažďuje zásoby a připravuje se na zítřejší odplutí.

Musí ji zastavit.

Tella ji bude chvíli nenávidět, ale Scarlett nemůže dopustit, aby kvůli Caravalu o všechno přišla. Teď, když je její svatba může obě zachránit – nebo zničit, pokud by k ní nedošlo.

Následovala novicku do zpovědnice. Zpovědnice byla malá místnost s oblými stěnami a vždycky v ní bylo takové ticho, že bylo slyšet syčení plamenů svíček. Tlusté svíce, z nichž kapal vosk, lemovaly kamenné stěny a osvětlovaly plátna se svatými v různém stupni utrpení, zatímco ve vzduchu byl cítit zatuchlý pach prachu a suchých květín. Šimral nejistou Scarlett v nose, když procházela kolem řady dřevěných lavic. Na jejím konci byly u oltáře položeny zpovědní papírky, na které lidi psali své hříchy.

Než před sedmi lety zmizela její matka, Scarlett ve zpovědnici nikdy nebyla. Ani nevěděla, že věřící při zpovědi píší prohřešky na papírek, předají je knězi a ten je spálí. Scarlettin otec ani její matka Paloma zbožní nebyli. Ale poté, co Paloma zmizela z Trisdy, byly její dcery zoufalé, a protože neměly kam jít, chodily sem a modlily se za matčín návrat.

Jejich prosby samozřejmě zůstaly nevyslyšeny, ale kněží se ukázali jako docela užiteční –byli velmi diskrétní při předávání zpráv.

Scarlett si vzala jeden z papírků určených pro zaznamenání hříchů a pečlivě napsala vzkaz.

*Potřebuji s tebou mluvit. Setkáme se na pláži Del Ojos.
V jednu hodinu po půlnoci. Je to důležité.*

Než vzkaz spolu se štědrým darem předala knězi, dopsal adresu, ale nepodepsala se. Místo svého jména nakreslila srdce. Doufala, že to bude stačit.

Když bylo Scarlett osm let, varovali ji otcovi strážci před třpytivě černým pískem na pláži Del Ojos, aby ji udrželi v bezpečné vzdálenosti od pobřeží. „Má černou barvu, protože je to ve skutečnosti popel ze spálených pirátských koster,“ tvrdili jí. A protože jí bylo osm a byla o něco pošetilejší než teď, věřila jim.

Nejméně rok se k té pláži nepřiblížila ani natolik, aby spatřila její písek. Pak jí však Felipe, starší syn jednoho z otcových hodnějších strážných, řekl pravdu – písek je prostě jen písek, ne popel z pirátských kostí. Jenže ta lež jí zůstala hluboko pod kůží, jak to často bývá, když se něco řekne dítěti. Nezáleželo na tom, kolik dalších lidí jí potvrdilo pravdu. Černý písek na pláži Del Ojos už pro ni navždy zůstane spálenými kostrami pirátů.

Teď na ní stála uprostřed noci a zářící měsíc halil písek nepřírozené barvy do tajuplného světla. Scarlett se blížila ke skalnaté černé zátocce a znovu si na tu lež vzpomněla. Cítila, jak se jí myšlenka na kosti pirátů dostává spolu

s pískem do bot a pohybuje se jí mezi prsty. Po pravé straně pláž končila rozeklanou černou stěnou útesu. Nalevo rozbité molo jako obrovský jazyk vyčnívalo z vody uprostřed balvanů, které připomínaly nerovné zuby. Scarlett ve vzduchu cítila vůni měsíce, který jako tlustá vosková svíčka tančil se slanou vůní oceánu.

Zářící měsíc Scarlett připomněl kovové odlesky písma na tajemných vstupenkách, které měla v kapse. Na okamžik byla v pokušení si to rozmyslet – podlehnout sestře a té malé části sebe sama, která byla ještě schopna snít.

Ale to už jednou udělala.

Felipe jim zamluvil místo na škuneru.

Jenže se se sestrou nedostaly dál než na lodní můstek a velmi tvrdě za to zaplatily. Jeden ze strážců byl k Telle obzvlášť hrubý, a když je neurvale vlekli na guvernérovo panství, omdlela. Scarlett ale zůstala při vědomí. Byla pak donucena stát na okraji kamenité pláže, kde se jí do bot vpíjela voda ze třpytivých přílivových jezírek, a sledovat, jak její otec táhne Felipeho do oceánu.

To ona se měla té noci utopit. Ona měla být ta, jejíž hlavu otec držel pod vodou. Dokud by sebou nepřestala házet a její tělo nezůstalo na hladině bez hnutí a bez života jako mořské řasy vyplavované na břeh. Lidé si pak mysleli, že se Felipe utopil nešťastnou náhodou – jen Scarlett znala pravdu.

„Pokud ještě někdy uděláš něco podobného, stejný osud potká tvou sestru,“ varoval ji otec.

Scarlett o tom nikdy neřekla jedině živé duši. Starala se o Tellu tím, že ji nechala věřit tomu, že ji jen přehnaně

chrání. Pouze ona věděla, že nikdy nemůžou bezpečně opustit Trisdu – jen pokud by měla manžela, který by je odsud odvezl.

Vtom Scarlett uslyšela kroky, přestože jejich zvuk tlumily vlny, které narážely na břeh.

„Čekal jsem tvoji sestru, ne tebe,“ řekl Julian, když došel blíž. V šeru vypadal spíše jako pirát než jako obyčejný námořník a pohyboval se s nacvičenou lehkostí někoho, komu není radno věřit. Noc přebarvila jeho dlouhý kabát na inkoustově černý a stíny mu lemovaly lícní kosti tak, že vypadaly ostré jako nože.

Scarlett prolétlo hlavou, že nebylo zrovna nejмoudřejší riskovat setkání s tímto klukem tak pozdě v noci a na tak odlehlé části pláže. Bylo to stejně divoké a lehkomyšlné chování, před kterým vždy varovala Tellu.

„Hádám správně, že jsi změnila názor ohledně mojí nabídky?“ zeptal se Julian.

„Ne, ale mám protinabídku.“ Scarlett se snažila působit sebejistě a vytáhla elegantní pozvánky od mistra Legendy. Její prsty je nechtěly pustit, ale věděla, že to musí pro Tellu udělat. Když vešla toho večera do svého pokoje, našla jej celý zpřeházený. Všechno v něm bylo vzhůru nohama, takže nedokázala přesně určit, co z něj zmizelo. Bylo však jasné, že se Tella rozhodla pro účely své nedomyšlené cesty obohatit i věcmi, které patřily Scarlett.

Napřáhla ruku se vstupenkami k Julianovi. „Můžeš mít všechny tři. Nech si je, nebo je prodej, ale musíš odplout bez Donately.“

„Aha, takže úplatek.“

Scarlett se to slovo vůbec nelíbilo. Měla ho příliš spojené se svým otcem. Ale když šlo o Tellu, udělala by cokoliv, i když to znamenalo vzdát se poslední věci, o které ještě snila. „Moje sestra je impulzivní. Chce s tebou odjet, ale neuvědomuje si, jak nebezpečné to je. Pokud ji náš otec chytí, udělá něco ještě mnohem horšího, než čeho jsi byl dnes svědkem.“

„A když zůstane tady, tak bude v bezpečí?“ Julianův hlas zněl výsměšně.

„Až se vdám, vezmu ji s sebou.“

„A ona s tím souhlasí?“

„Jednou mi za to poděkuje.“ Julianovi se ve tváři objevil divoký vlčí úsměv a bílé zuby se mu zaleskly ve světle měsíce.

„Přesně to samé mi před chvílí řekla tvoje sestra.“

Scarlettin varovný instinkt zafungoval příliš pozdě. Otočila se směrem, odkud zaslechla kroky. To už však přímo za ní stála Tella, jejíž drobná postava byla zahalená v tmavém plášti, díky němuž splývala s nocí. „Promiň, ale to ty jsi mě naučila, že nic není důležitějšího než chránit vlastní sestru.“ Náhle Julian přitiskl ke Scarlettinu obličejí plátno. Zběsile se ho snažila odstrčit. Kopala kolem sebe do vzduchu oblaka černého písku, ale silná látka, kterou bylo plátno napuštěno, začala účinkovat velmi rychle. Zatočila se jí hlava a najednou si nebyla jistá, jestli má oči otevřené, nebo zavřené.

*Scarlett padala,
padala,
padala.*